

Jensen-Sønderup: Det ærede Medlem sagde, at det kunde jo være, at det ikke var Maalet at gøre dem tilfredse, der skulde betale Formue- og Indtægtsskatten, men at det var det at tilfredsstille dem, der skulde have Lettelser paa Toldloven. Det Maal at skaffe større Tilfredshed for deres Vedkommende, der spise Frugten, drikke Teen og Kakaoen, spise Fiskebollerne og alle de andre hermetisk tillukkede Varer, dette Maal at gøre dem tilfredse vil jeg saa udmærket gerne overlade det ærede Medlem at sætte sig. Det er ganske vist andre, jeg selv havde tænkt mig skulde gøres tilfredse ved en Revision af Toldloven.

Ingvard Jensen: Jeg skal kun gøre nogle faa saglige Bemærkninger, saa sammentrængte som muligt. Jeg har nemlig den Opfattelse, at vi snart burde være færdige med den Forhandling, vi føre her. Den har været meget omfattende og indgaaende og, man kan vel sige, paa mange Maader ret interessant, men i Hovedsagen vil det Arbejde, som skal udføres, for at man kan naa frem til et Resultat, dog væsentlig komme til at ligge i Udvalget. Dettets Arbejde vil kræve Tid, derfor mener jeg, at det for saa vidt kunde være formaalstjenligt, om vi søgte hurtigst muligt at blive færdige med Forhandlingerne her. Da jeg sidste Gang talte, fremsatte jeg min Anskuelse om, hvorledes en ideal Skattereform, specielt en Toldreform, skulde se ud. Den højtærede Finansminister sagde, at saadanne Ideer kunde man let fremsætte, og de kunde være meget tiltalende, men han gav ikke fire Skilling for dem, naar man ikke havde de Penge, som skulde til for at realisere dem. Det var Meningen. Fra en Side set vil jeg sige, at Værdien paa Ideer blev sat lidt lavt, efter min Opfattelse for lavt. Det har dog paa en vis Maade sin Berettigelse. Hvis man stiller Krav om at faa disse Ideer realiserede fuldt ud og siger, at hvis man ikke kan faa det, vil man ingen Ting have, saa, siger jeg med den højtærede Finansminister, ere de mindre end fire Skilling værd. Thi det maa jo staa os alle klart, hvad jeg ogsaa udtalte sidst, at skulle vi naa frem til en Reform paa dette betydningsfulde og omfattende Omraade, kan

det ikke ske paa anden Maade end ved at slaa af paa Kravene. Man har sagt, at mit Foredrag var en Art Kritik af det foreliggende Forslag, og det kan jo siges. Naar man fremstiller et Ideal og sammenligner det med det foreliggende Forslag, som jo ikke fra den højtærede Finansministers Side fremstilles som et Ideal, kan der jo siges deri at ligge nogen Kritik, det er ganske rigtigt. Men paa den anden Side har jeg ikke særlig haft til Hensigt at ville kritisere Forslaget. Det fremgik ogsaa af mine Udtalelser. Jeg anerkendte det betydningsfulde Fremskridt, som laa i Forslaget, baade med Hensyn til Nedsættelsen af Finanstoldsatserne, særlig Forbrugsafgifterne, med Hensyn til Nedsættelsen paa Raa- og Hjelpestoffer og ikke mindst ved den Maade, hvorpaa den højtærede Finansminister havde stillet Forslag med Hensyn til Kompensationen. Der er kun et eneste Punkt — et meget væsentligt Punkt —, hvor jeg udtalte mig med mere Forbehold, nemlig med Hensyn til Beskyttelse. Og hvorfor gjorde jeg det? Fordi jeg har ikke ringe Erfaring for, at det er et meget vanskeligt Punkt at faa Klarhed over. Jeg har jo arbejdet en hel Del med denne Sag, og jeg kender saa overordentlig godt de Vanskeligheder, der ere forbundne dermed, navnlig med at komme til et saadant Resultat, som man mener vil kunne finde Tilslutning fra alle Sider, nemlig, at man faar Nedsættelse af Beskyttelsessatserne, men dog paa en saadan Maade, at Industrien ikke derved bliver forulempet saaledes, at den ikke kan bestaa. At det er ret vanskeligt at komme til et saadant Resultat, skal nok vise sig for enhver, som faar med et saadant Arbejde at gøre.

Det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel) talte forleden Dag om, at han kun vilde gaa med til Forandringer i Beskyttelsestolden, hvor de efter en nøje Undersøgelse sagligt kunde begrundes. Der vil jeg rigtignok sige, at det er jo en nøje Undersøgelse, vi nu skulle gaa til, men man maa dog ikke stille alt for stærke Krav om Undersøgelser, thi saa blive vi sikkert ikke færdige. De Undersøgelser, som vi kunne komme til at foretage i Udvalget, ville dog i nogen Maade blive ret summariske, og det er rigtigt, hvad den højt-